

Gidenlerin Son Cümlesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2017

Zamandan çalmak aslında o beyhude bekleyişler...

Bir gidenin yolunu mimlemek bir de gitmeyenleri gömmek en derine.

Sonlardan mustaribiz: Sonu olmayan hikâyelerden, başı kayıp sırdaş cümlelerden, sonla yıkanan bağrında ömrün öğüttüğümüz yine zaman.

Aman vermesek de zamanın arsızlığına bir de gönül koymuşsak.

Tınısını t/aşıyoruz.

Durgun sahillerde kabaran köpüklerin abartılı çağrısı.

Kelaynak kuşlarını dost bilip bir de ketum bir zinciri yâd edip; hani dünden çaldığımız ama yarına ilişirmeyi beceremezken.

Kabarık saçları var yitenlerin. İçleri çürüdükçe büyüyen o abartılı hüznün bir de deşifre ettiğimiz kaygılar. Hayli alaylı onca söylem ve alayına sövüp saydığımız ki yığdığımız sadece içimizin döküntüleri. Kalburüstü öfkelerini uyuttukça evrenin bir de kanıksadıkça kaderin izdüşümünü bazen bir gölgeyiz bazen çapraz bir imge bazense sağlatmakla yükümlü tuttuğumuz ve her nasılsa tutunmayı beceremezken mutluluğun kaygan zemininde artık nasıl bir patinaj yapıyorsak.

Sivil cümleler ürüyor; aklın haznesine naif bir dokunuş öncelikle bir de zifiri karanlık: Kapatın ışıkları diyen densiz bir tümce konduruyorum odanın tavanına.

Sarkıtlarında aklın yitik hezeyanlarım var bir de körelen zamanın aralıklı sondaj çalışması.

İndinde olmalıyım ya hüznün boca edeceğim ya da neşemi tehir edip sığınacağım boşluğa.

Gidenlerin son cümlesi takılı aklımın kepenkleri henüz inmemişken. Ismarladığım kayıp cümleler fısıldıyor bir de kayıtsızlığı dünyanın hani olur da mücbir sebeplerden aşırırlar aklın balyalarında artık ne ise bir kuram neticesi bilinçaltının sessiz çılgılığı...

Aman vermektense zikreden zaman bolluğu bu da demek oluyor ki gün kırk saate tekabül etmekte:

Bir gün evrildikçe bir de makamı süzğün o matem çığlığım:

Bir saati yaşa ve öldür içindeki acıyı.

Gelmeden bir sonraki randevuya hazır et ne ise istimlâk edilecek: Benden üreyen ama bensizliğin de müşkülü iken sen demeye dilimin varmadığı.

Kayıtsız o ruhani farkındalık mı yoksa ahkâm kesip kesip sessizlikle yüzleşesi?

Tüm esintisi yüreğin sadece üşüten gerçeklerin kazanımı üstelik dolduruşa gelen insanoğlunun o hazin ihbarı belki de sorumlu tutulmaktan yorgun yüreğin de beyanı ve adlandırmakla mükellef ama sonlanmasına izin vermeyen bir döküm yine dinginliğin haylini sonsuza taşıyan.

Kayıt altına aldığım bir günün dökümü an'a dokunduğum ansızın ve bellediğim sızıma rahmet okunası.

Dünlerin nidalarında aklım. Sıra dışılığın yansıttığı ama sıradan bir cümleyi de tehir ettiğim.

Şiddeti tavan yapmış bir depremin kayıp enkazıyım. Ola ki bulunayım bir de derbeder olmuş yıkıntıyı işin yoksa yeniden dönüştür o parlak rezidanslardan birine ve döşe yüreğin hüznünü en pahalı duygularla.

Bedelsizim belki de ya da randımanı düşük bir robotum yine dünyaya mal olmuş askıntı bir fani: Her içsel sorgusunda ahkâm kesecek yine içe dönük mecrasında dış sesleri de duymazdan gelecek.

Öğüttüğüm aklın değirmeninde çatık kaşlı bir faniyim kimi zaman ve çaldığım yine iç odamın yalıtılmışlığı ile bir yüreğin küpeştesinde ezkaza bir zafiyete dönüşen sevgi bağımlılığım.

Zarfları yırtık mektuplar var elimde ve yarım cümleler, yarım isyanlar ve yine Yaradan'ın kucağında ettiğim tövbelerle günü bitirip yarından kestiğim ümidi tehir eden bir kayıtsızlık belki de.

Algılarımı çaldırmalıydım oysa fı tarihinde oysa demedi kimse bana.

Alınanlığımın pili ise tükenmek bitmiyor ve hezeyanlarıma ortak kıldığım suç ortağı cümlelerim. Öznemde saklı tuttuğum yaralarla beyan ediyorum tüm edatları ve sıfatlar bürümüş insanlığın yüzünü.

Hanidir kaygılı ya da sıra dışı bir müptelasıyım mı yaşama sevincinin dirliğe delalet ettiği ve adımlarken geri geri.

İnsan büyüyeceğine küçülür mü peki? Zaten cevap aramıyorum da ve arakladığım duyguların

tezahüründe saf ve densiz bir kelama daha düşüyor yolum.

Aldatıldığım gün gibi aşikâr ve k/andığım onca beyan: Kâh dünden alıntı kâh yarının çıkmaz sokağında kaybolmalara dair.